

חק לישראל – פרשת תולדות יום ג'

שמשא ועד מעליה רב שמי ביני עממיא ובכל עדן דאתון עבדין רעותי אנא אקבל צלותכון ושמי רבא מתקדש על ידיכון וצלותכון בקורבן דכי קדמי ארי רב שמי ביני עממיא אמר יי צבאות:

(יב) וְאַתֶּם מְחַלְלִים אוֹתוֹ בְּאֲמֹרְכֶם שְׁלַחן אֲדָנִי מִגֹּאֵל הוּא וְנִיבוּ נִבְזָה אֶכְלוּ:

(יב) ואתון מחללין יתיה בראתון אמרין פתורא דיי בסיר הוא ובסירן מתנתא מניה:

(יג) וְאֲמַרְתֶּם הִנֵּה מִתְּלָאָה וְהִפְחַתֶּם אוֹתוֹ אָמַר יְהוָה עֲבָאוֹת וְהִבַּאתֶם גְּזוּל

וְאֵת הַפֶּסֶחַ וְאֵת הַחֹלֶה וְהִבַּאתֶם אֵת הַמִּנְחָה הָאֲרֵצָה אוֹתָהּ מִיַּדְכֶם אָמַר

יְהוָה: (יג) ואם תימרון הא דאיתנא מלאותנא ושניקתון יתיה אמר יי צבאות ומיתן אתון דאניס ודחגיר

ודמריע ומיתן אתון ליה בקורבנא האקבל יתיה ברעוא מידכון אמר יי:

(יד) וְאָרוּר נוֹכַח וַיֵּשׁ בְּעֵדְרוֹ זָכַר וְנָדַר וְזָבַח מִשְׁחַת לְאֲדָנִי כִּי מֶלֶךְ גְּדוֹל אָנִי

אָמַר יְהוָה עֲבָאוֹת וְשְׁמִי נֹרָא בְּגוֹיִם: (יד) וליט דיעביד בנכיל ואית בעדריה דכר והוא חיב

לנדד ודבח דמחבל קדם יי ארי מלך רב אנא אמר יי צבאות ושמי חסין בעממיא:

(א) וְעַתָּה אֲלִיכֶם הַמִּצְוָה הַזֹּאת הַכְּהֻנִּים: (א) וכען לכון תפקדתא הדא כהניא:

רש"י

(יב) וניבו נבזה אכלו – ניבו של מזבח השגור

בשפתותיכ' זהו תמיד נבזה אכלו אחס אומרי'

עליו כלומ' כבר הולאת' עליו דבה זו וניב זה

החזקתם למזבחי. אכלו – מאכלו:

(יג) ואמרתם הנה מתלאה – בהמה כחוסה

ואנו ענייט ואין יכולת להשיג למבחר נדריט

וכן ת"י הא דאיתנא מליאותנא. והפחתם

אותו – זו אחת מי"ח תיבות של תיקון סופרי'

הפחתם אותו אותי נכתב אלא שכינה הכתוב

וכתבו אותו והפחתם והלאת' לשון מפח נפש

(איוב י"א). אותי – ואת שולחני:

(יד) נוכל – מתנכל במרמה בדברי שקר לפני

לאמר אין לי טובה מזו. ויש בעדרו זכר –

איל ההגון לעולה והוא נודר זבח. משחת –

בעל מוס כמו (ויקרא כ"ג) משחתם בהם:

(א) אליכם – הכהנים אני מורה המורה הזאת

שלא תקריבו אלה על מזבחי:

(יא) גדול שמי בגוים – אמרו רבותינו דקרו

לי' אלהא דללהיא אפילו מי שיש לו עכו"ס

יודע (שיש אלוה) שהוא על כולם ובכל מקום

מתנדבים לשמי אף העכו"ס ורבותינו פירשו

אלו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות

עבודה בכל מקום וכן כל תפלות ישראל

שמתפללין בכ"מ הרי הן לי כמנחה טהורה

וכן ת"י וכל עידן דאתון עבדין רעותי אני

מקבל צלותכון ושמי רבא מתקדש על ידיכון

וללותכון כקרבן דכי קדמי וכן פירש המקרא

ולמה אחס מחללין שמי והלא גדול הוא

בגוים ואני אהבתי וחיבתי עליכם שצכל

מקום שאתם מתפללין לפני ואף בגולה

מוקטר ומוגש הוא לשמי. ומנחה טהורה –

הוא לי כי על ידכם שמי נורא בגוים ואחס

מחללין אותי ואת שמי:

כתובים – משלי ו' א'-ה'

(א) בְּנֵי אִם עֲרֵבְתָּ לְרֵעֶךָ תִּקְעֶתָ לְזֶרַע בְּפִיךָ: (א) ברי אין ערבתא לחברך אשלימתא לנוכראת

ידי:

(ב) נֹקֶשֶׁת בְּאֲמָרֵי פִיךָ גִלְפֶרֶת בְּאֲמָרֵי פִיךָ: (ב) אתצידתא במאמרא דפומך אתאחדתא

במאמרא דפומך:

(ג) עֵשֶׂה זֹאת אִפּוּא בְּנֵי וְהִנְצַל כִּי בָאת בְּכַף רֵעֶךָ לֶךָ הִתְרַפֵּס וְרָהַב רֵעֶיךָ: (ג)

עביד היכנא בני ואתפצא מטול דנפלתא ביד דחברך אזל גרג חביל חברך:

חק לישראל – פרשת תולדות יום ג'

(ד) אַל תִּתֵּן שָׁנָה לְעֵינֶיךָ וּתְנַוְמָה לְעַפְעָפֶיךָ: (ה) לֹא תִתֵּן שְׁנֵתָא לְעֵינֶיךָ וּנִימַתָּא לַגְּבִינֶיךָ:
 (ה) הַנֶּצֶל כְּצִבֵי מִיַד וּכְצִפּוֹר מִיַד יִקּוּשׁ: (ה) דַּתְתַּפְּצִי הַיָּד טְבִיא מִן נִשְׁבָּא וְהַיָּד צִפְרָא מִן פּוּחָא:

רש"י

(א) צני אס ערבת – ערבות ממון כמשמעו פירשו רבותינו:
 (ב) נוקשת צאמרי פיד – שתקעת כף להדבר עם הזרים:
 (ג) לך התרפס – התר לו פס יד לשלם לו ממונו. ורהב רעיד – ואס אין לו ממון עמד אלכ שנוקשת צאמרי פיד לדבר לו קשות הרב' עליו רעים לבקש ממנו שימחול לך. דבר אחר

צני אס ערבת לרעך – אחר שנעשית ערב להקצ"ה שהוא רעך כדכתיב זה לודי וזה רעי (שיר ה) וקבלת עליך צסיני וזערבות מואב צאלה וצצוועה לשמור מצותיו. תקעת לזר כפיד – שתשוב ותסור מדרכיו ותדבק צאפיקורסין ללכת בדרכיהם:
 (ה) הנצל כצבי מיד – מהר והשמט משם כצבי הנמלט מיד האדם:

משנה – יבמות פרק ו'

(א) הָבָא עַל יְבָמָתוֹ, בֵּין בְּשׁוּגְגָה, בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאִוֶּנֶס בֵּין בְּרִצּוֹן, אֶפְלוֹ הוּא שׁוּגְגָה וְהִיא מִזִּידָה, הוּא מִזִּיד וְהִיא שׁוּגְגָתָה, הוּא אִוֶּנֶס וְהִיא לֹא אִוֶּנֶסָה, הִיא אִוֶּנֶסָה וְהוּא לֹא אִוֶּנֶס, אֶחָד הַמְעַרָה וְאֶחָד הַגּוֹמֵר, קָנָה וְלֹא חָלַק בֵּין בִּיאָה לְבִיאָה:

רע"ב – (א) הבא על יבמתו. שוגג – כסבור אשה אחרת היא: מזיד – לשם זנות ולא למנות יבום: אפילו הוא שוגג והיא מזידה – לא מצעיא היכא דהיא מכוונה למטה, אלא אפילו היכא דתרווייהו לא מכווני למטה, כגון שהוא מכין לאשה אחרת והיא נתכוונה לשם זנות, קנה, דאמר קרא (דברים כ"ה) יבמה יבא עליה, מכל מקום:

המערה – שלא גמר ביאתו אלא הכניס עטרה בלבד. ופגיעה עטרה בלא הכנסה קרויה נשיקה: קנה – וזכה בנחלה, ויולדת בגט אס צא להוציאה: לא חלק בין ביאה לביאה – בין ביאה כדרכה לביאה שלא כדרכה, דכתיב (ויקרא כ') משכב אשה, מגיד הכתוב ששתי משכבות יש באשה:

(ב) וְכֵן הָבָא עַל אַחַת מִכָּל הָעֲרִיּוֹת שְׁבִתוֹרָה, אוּ פְסוּלוֹת, בְּגוֹן אֱלֻמְנָה לְכַהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחֻלּוּצָה לְכַהֵן הַדְּיוֹט, מִמְּזִירָתָה וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל, בֵּת יִשְׂרָאֵל לְמִמְזִיר וּלְנִתְיוֹ, פְּסוּלָהּ. וְלֹא חָלַק בֵּין בִּיאָה לְבִיאָה:

רע"ב – (ב) וכן הבא על אחת מכל העריות – באחת מכל הביאות האלו: או על הפסולות כגון אלמנה לכהן גדול וכו' – פסולה לכהונה משום זונה. ואף על פי שאשת ישראל שנאנסה מותרת לצעלה, פסולה היא לכהונה.

וגרושה נמי, אי צת כהן היא מפסולה בהך ביאה מתרומה דבי נשא: ממזרת ונתינה לישראל – לאו אפסולה לכהונה קאי, דהא פסולה וקיימא, אלא לענין העררה נקט ליה, למלקי עלה בהעררה כגמר ביאה:

(ג) אֱלֻמְנָה לְכַהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחֻלּוּצָה לְכַהֵן הַדְּיוֹט, מִן הָאֲרוּסִין לֹא יֵאָכְלוּ בְּתֵרוּמָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְכַשִּׁירֵין. נְתִינָה לְכַהֵן אוּ נְתִינָה לְכַהֵן הַנְּשׂוּאִין פְּסוּלוֹת, מִן הָאֲרוּסִין בְּשִׁירוֹת:

חק לישראל – פרשת תולדות יום ג'

יחכלו בתרומה: נתארמלו או נתגרשו – מן הכהנים הללו: מן הנישואין פסולות – לשוויה חללה צביאחן: מן האירוסין כשרות – דאפילו תנא קמא לא פסל מן האירוסין אלא צביאחן, שהיא משתמרת לציאה פסולה, אבל מתו לא:

רע"ב – (ג) מן האירוסין לא יחכלו בתרומה – מפני שנתקדשה קידושי עבירה נפסלה מתרומה דבית אביה אם בת כהן היא: רבי אלעזר ור"ף מכשירין – עד שתבעל ותיעשה חללה, שנאמר (ויקרא כ"א) ולא יחלל, שני חלוטין אחד לה ואחד לזרעה. ולית הלכתא כוותייהו, אלא אף מן האירוסין לא

(ד) כהן גדול לא ישא אלמנה, בין אלמנה מן הנשואין, ולא ישא את הבוגרת רבי אליעזר ורבי שמעון מכשירין בבוגרת. לא ישא את מבת עזי. ארס את האלמנה, ונתמנה להיות כהן גדול, יכנס ומעשה ביהושע בן גמלא שקדש את מרתא בת ביתוס, ומנהו המלך להיות כהן גדול, וכנסה. שומרת יבם שנפלה לפני כהן הדיוט, ונתמנה להיות כהן גדול, אף על פי שעשה בה מאמר, הרי זה לא יכנס. כהן גדול שמת אחיו, חולץ ולא מיבם:

שכלו בתוליה: רבי אלעזר ורבי שמעון מכשירין – ולית הלכתא כוותייהו:

רע"ב – (ז) לא ישא את הבוגרת – לכתיב (סס) והוא אשה צנתוליה יקח, פרט לבוגרת

(ח) כהן הדיוט לא ישא אילוניית, אלא אם בן יש לו אשה ובנים. רבי יהודה אומר, אף על פי שיש לו אשה ובנים, לא ישא אילוניית, שהיא זונה האמורה בתורה. וחכמים אומרים, אין זונה אלא גיורת ומשחררת ושנבעלה בעילת זנות:

כן בישראל. ואין הלכה כר' יהודה: ושנבעלה בעילת זנות – כגון חייבי לאוין או חייבי עשה, וכל שכן חייבי כריתות ומיתות צין דין. אבל הבא על הפנויה לא עשה זונה:

רע"ב – (ה) כהן הדיוט לא ישא אילוניית וכו' – והוא הדין לישראל. ולא נקט כהן אלא משום פלוגתא דרבי יהודה דאמר דכהן אפילו יש לו אשה ובנים לא ישא אילוניית, מה שאין

(ו) לא יבטל אדם מפריה ורביה, אלא אם בן יש לו בנים. בית שמאי אומרים, שני זכרים. ובית הלל אומרים, זכר ונקבה, שנאמר, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. נשא אשה, ושהה עמה עשר שנים, ולא ילדה, אינו רשאי לבטל. גרשה, מתרת לנשא לאחר. ורשאי השני לשהות עמה עשר שנים. ואם הפילה, מונה משעה שהפילה. האיש מצוה על פריה ורביה, אבל לא האשה. רבי יוחנן בן ברוקא אומר, על שניהם הוא אומר, (בראשית א) ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו:

הגר. וימים שישב עמה בחוץ לארץ לא עלו מן המנוין, דלמא ישיבת חוץ לארץ גרמה. וכל הימים שהאיש או האשה חולים או חזקים בבית האסורים וכיוצא בזה מדברים שמונעים התשמיש אין עולין למנוין עשר שנים: גירסה מותרת לינשא לאחר – דשמא לאו מינה הוי אלא מיניה. וכשהוא מגרסה

רע"ב – (ו) ז"ל אומרים שני זכרים – דילפינן ממשא שפירש מן האשה לאחר שנולדו לו שני זכרים: וז"ל אומרים זכר ונקיבה שנאמר זכר ונקיבה בראם – וממשה אין ראיה שעל פי הדבור עשה: ושהה עמה עשר שנים וכו' – כדאשכחן בצברהם לאחר ששהה עשר שנים עם שרה ולא ילדה נשא

חק לישראל – פרשת תולדות יום ג'

וכצוקה, וכצקה כתיב חסר וי"ו, האיך קלרכו לכבוש את האשה הוא מלווה על פריה ורביה: רבי יוחנן בן ברוקא אומר וכו' – ולית הלכתא כותיה:

נותן לה כתובתה אם טוענת דמיניה הוא שאינו יורה כחך, ומטילין חרס עליה אם יודעת שהיא יורה כחך וטוענת עליו טוענת שקר: האיך מלווה על פריה ורביה ולא האשה – לכתיב (בראשית א') פרו ורבו וגו'

גמרא – יבמות דף סב' ע"ב

אלא אם כן יש לו אשה וכו':

מתניתין דלאו כרבי יהושע דתניא רבי יהושע אומר נשא אדם אשה בילדותו ישא אשה בזקנותו היו לו בנים בילדותו יהיו לו בנים בזקנותו שנאמר בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ירך כי אינך יודע אי זה יכשר הזה או זה ואם שניהם כאחד טובים ר"ע אומר למד תורה בילדותו ילמוד תורה בזקנותו היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו תלמידים בזקנותו שנאמר בבקר זרע את זרעך וגו'.

א"ר מתנא הלכה כרבי יהושע אמר רבי תנחום א"ר חנילאי כל אדם שאין לו אשה שרדי בלא שמחה בלא ברכה בלא טובה בלא שמחה דכתיב ושמחת אתה וביתך בלא ברכה דכתיב להניח ברכה אל ביתך בלא טובה דכתיב לא טוב היות האדם לבדו במערבא אמרי בלא תורה בלא חומה בלא תורה דכתיב האם אין עזרתי בי ותושיה נדחה ממני בלא חומה דכתיב נקבה תסובב גבר רבא בר עולא אמר בלא שלום דכתיב וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא אמר רבי יהושע בן לוי כל היודע באשתו שהיא יראת שמים ואינו פוקדה נקרא חוטא שנאמר וידעת כי שלום אהלך וגו' ואמר רבי יהושע בן לוי חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שהוא יוצא לדרך שנאמר וידעת כי שלום אהלך וגו' הא מהכא נפקא מהתם נפקא ואל אישך תשוקתך מלמד שהאשה משתוקקת על בעלה בשעה שהוא יוצא לדרך א"ר יוסף לא נצרכה אלא סמוך לווסתה וכמה אמר רבא עונה והני מילי לדבר הרשות אבל לדבר מצוה מיטרידי תנו רבנן האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה והמשיאן סמוך לפירקן עליו הכתוב אומר וידעת כי שלום אהלך האוהב את שכיניו והמקרב את קרוביו והנושא את בת אחותו והמלווה סלע לעני בשעת דחקו עליו הכתוב אומר אז תקרא והי' יענה תשוע ויאמר הנני:

רש"י על הגמרא

מתניתין – לקחני לא"כ כו' הא אם יש לו אי זה יכשר – איזה זרע יאה הגון וירא יבטל ללא כו' יהושע: לערב – לעת זקנותו: שמים ומתקיים: ביתך – אשה: האם אין

חק לישראל – פרשת תולדות יום ג'

פוקדה – צתשמיש צעת עונתה: כי שלום
 אהלך – שלימה זירלחת שמים: צשעה שיואל
 לדרך – משום שמתחלה לו צלותה שעה יותר:
 תשוקתך – תאותך:

עזרתי בי – אשתי דכתיב (צרחשית צ) עזר
 כנגדו מיד תושיה נלחה ממני שרריך לעסוק
 בצרכי ביתו ותלמודו משתכח: וידעת כי שלום
 אהלך – בזמן שיט לך אהל ואין אהלו אלא
 אשחו שנאמר שובו לכם לאהליכם: ואין

זוהר – תולדות דף קמא ע"א

וַיְצַו אֲבִימֶלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר הַנּוֹגֵעַ בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוֹמֵת. תָּא
 חוּזי, כַּמָּה אֹרְרִיךָ לְהוֹ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְרִשְׁיַעֲיִיא, בְּגִין הָהוּא טִיבוֹ דְּעֵבֵד
 עִם אַבְהֵן קַמְאִי. דְּהָא בְּגִין דָּא לֹא שְׁלִיטוּ בְּהוּ יִשְׂרָאֵל עַד לְבִתְרָ דְּרִין
 בְּתַרְאִין. יְאוּת עֵבֵד אֲבִימֶלֶךְ, דְּעֵבֵד טִיבוֹ עִם יַצְחָק, דְּאָמַר לִיהַ (בראשית כ)
 הִנֵּה אֶרְצִי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ שֶׁב:

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, חֲבַל עַלִּייהוּ דְּרִשְׁיַעֲיִיא, דְּטִיבוּתָא דְּלַהוֹן לָאו אִיהוּ שְׁלִים,
 תָּא חוּזי, עֶפְרוֹן בְּקַדְמֵיתָא אָמַר, (בראשית כג) אֲדוֹנִי שְׁמַעֲנִי הַשְׁדָּה נְתַתִּי לָךְ
 וְהַמְעַרְהָ אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נְתַתִּיהָ וְגו'. וּלְבִתְרָ אָמַר, (בראשית כג) אָרְצִי אַרְבַּע מֵאוֹת
 שְׁקָל כֶּסֶף וְגו', וּכְתִיב (בראשית כג) וַיִּשְׁקֹל אַבְרָהָם לְעֶפְרוֹן וְגו', עוֹבֵד לְסוֹחֵר.
 אוּף הַכָּא, כְּתִיב בְּקַדְמֵיתָא, הִנֵּה אֶרְצִי לְפָנֶיךָ וְגו'. וּלְבִתְרָ אָמַר לוֹ, (בראשית
 כו) לָךְ מַעֲמֻנּוֹ כִּי עֲצַמֶּת מִמֶּנּוּ מְאֹד. אָמַר לִיהַ רַבִּי אֶלְעָזָר, דָּא הוּא טִיבוֹ
 דְּעֵבֵד עַמִּיָּה, דְּלֹא נָסִיב מִדִּילִיהַ אֲבִימֶלֶךְ כְּלוּם, וְשִׁדְרִיהַ בְּכָל מְמוּנִיָּה,
 וּלְבִתְרָ אֲזַל בְּתַרְיָה, לְמַגְזֵר עַמִּיָּה קִיִּים:

וְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יְאוּת עֵבֵד יַצְחָק, דְּהָא בְּגִין דִּידַע רְזָא דְּחַכְמָתָא, אֲשֶׁתְּדַל
 וְחַפֵּר בִּירָא דְּמִיִּין, בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא בְּמַהִימְנוּתָא כְּדָקָא יְאוּת. וְכֵן אַבְרָהָם
 אֲשֶׁתְּדַל וְחַפֵּר בִּירָא דְּמִיא (וכן יצחק), יַעֲקֹב אֲשַׁכַּח לִיהַ מִתְתַּקֵּן, וַיִּתִּיב עֲלֵיהַ
 וּכְלָהוּ אֲזַלוּ בְּתַרְיָה, וְאֲשֶׁתְּדַלוּ בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא כְּדָקָא
 יְאוּת:

וְהִשְׁתָּא יִשְׂרָאֵל אֲתַתְקַפוּ בֵּיהַ בְּרִזִּי דְּפַקוּדֵי אֹרְרֵיתָא, כְּגוֹן דְּכָל יוֹמָא וַיּוֹמָא
 אֲתַתְקַף בַּר נֶשׁ בְּעִיצִית דְּאִיהוּ מְצוּהָ, וּבַר נֶשׁ אֲתַעֲטַף בֵּיהַ. הָכִי נָמִי בְּתַפְלִי
 דְּמִנַּח אֲרִישִׁיָּה וּבְדַרוּעִיָּה, דְּאִינּוֹן רְזָא עֲלָאָה כְּדָקָא חוּזי. בְּגִין דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
 הוּא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהַ בְּבַר נֶשׁ דְּאֲתַעֲטַר בֵּיהַ בְּתַפְלוּי וְאֲתַעֲטַף בְּעִיצִית, וְכָלֹא
 רְזָא דְּמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה:

וְעַל דָּא, מֵאֵן דְּלֹא אֲתַעֲטַף בְּהַאי, וְלֹא אֲתַעֲטַר לְאַתְתַּקְפָּא בְּתַפְלִי בְּכָל
 יוֹמָא. דְּמִי לִיהַ דְּלֹא שְׂרִיא עַמִּיָּה מְהִימְנוּתָא, וְאֲתַעֲדִי מַנִּיָּה דְּחִילוּ דְּמַאֲרִיָּה,
 וְצִלוּתִיָּה לָאו צִלוּתָא כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין כֶּף אַבְהֵן הוּוּ מִתְתַּקְפִּי גו
 מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בְּגִין דְּבִירָא עֲלָאָה דְּרְזָא דְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא שְׂרִיא
 בֵּיהַ:

חק לישראל – פרשת תולדות יום ג'

הלכה – הרמב"ם הלכות יסודי תורה פרק ו'

(ט) כל השמות האמורים באברהם קדש אף זה שנאמר אדני אם נא מצאתי חן הרי הוא קדש כל השמות האמורים בלוט חול חוץ מזה אל נא אדני הנה נא מצא עבדך חן כל השמות האמורים בגבעת בנימין קדש כל השמות האמורים במיכה חול כל השמות האמורים בנבות קדש כל שלמה האמור בשיר השירים קדש והרי הוא כשאר הכנויין חוץ מזה האלף לך שלמה כל מלכיא האמור בדניאל חול חוץ מזה אנת מלכא מלך מלכיא והרי הוא כשאר הכנויין:

לע"נ

זאב ואיים בן שרה, גר גבריאל בן סוזן, דניאלה פורטונה בת רוזל, צדיקה בת שרה ז"ל.